

ven onderweg

staat dat begin jaren negentig. De 'laatste resten van Rottum', zo staat het in rapporten van toen, moesten worden losgelaten. Mocht Rottumeroog onverhoopt verdwijnen, bereederden de ingenieurs van Rijkswaterstaat, dan komt de Groningse kust niet in gevaar. De Noordzeegastransportleiding zal evenmin wegspoelen. Kortom: geen noodzaak voor onderhoud. 'Natuurlijk beheer', is sindsdien het parool.

Het grotere buureiland Rottumerplaat, in de jaren vijftig aangelegd als werkeiland, nam na het staken van het beheer in oppervlak toe. Rottumerplaat is het eiland waar Godfried Bomans en Jan Wolkers in 1971 elk een week doorbrachten.

Anders dan zijn bekendere buurman is Rottumeroog een eiland zonder eigen verhaal. Hooguit is dit het eiland van de familie Toxopeus, strandvoogden van vader op zoon, die hier tot 1965 woonden. Toen Rijkswaterstaat het 'niets-doen-beheer' presenteerde, bezette de zoon van de laatste strandvoogd het eiland en werd de Stichting Vrienden opgericht, die op vrijwillige basis 'natuur-

lijk onderhoud' mocht verrichten.

'We mochten rijshoutschermen plaatsen', zegt Dick Spijker. 'Gruwelijk zwaar werk. Grote bossen wilgentenen die we plaatsten in een geultje, twee spaden diep, met de hand gegraven.' De takken moesten het zand vasthouden en tot nieuwe duinvorming aanzetten. Het had geen zin: het eiland kalft aan de noordkant onherroepelijk af. Bert Corté wijst naar een paal verderop in de Noordzee. 'Dat is de oude woning van de strandvoogd', zegt hij.

Het eiland hergroepeert zich aan de zuidkant. Water en wind vormen daar sinds 2005 onverwacht nieuwe duintjes. 'De natuur zorgt daar zelf voor', zegt Corté. Het bewijst het succes van het nieuwe natuurlijke beheer. Sinds januari is het eiland aan deze kant alweer meters gegroeid.

De babyduintjes, anderhalve meter hoog, zijn herkenbaar aan felgroen biestarwegras. Helmgras heeft geen grip op zulke lage duinen. Dit is de grote angst van Dick Spijker: 'Dat Rottumeroog een zandplaat wordt, met

hier en daar een pluk biestarwegras.' Zandsuppletie, dat zou hij willen. Maar dat is onbetaalbaar.

Wulpen vliegen over het wad tussen Rottumeroog en het nog kleinere eiland Zuiderduin. 'In Denemarken wordt op ze gejaagd', zegt vogelwacht Martijn Bunschoek. 'Daarom zijn ze schuw.' De geul tussen Rottumeroog en Zuiderduin slibt dicht, misschien komt daar nieuw land.

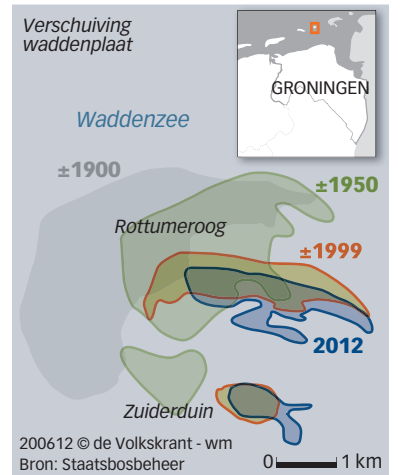
Schaduw is er niet meer op het eiland. 'Toen het tuintje van Toxopeus er nog was, zat je beschut', zegt vogelwacht Bunschoek. Daar zaten bijzondere vogelsoorten. Wanneer is dat verdwenen? Een jaar of acht geleden, schat hij. 'De bomen staken door het strand heen. Dood natuurlijk.'

'Ja, zo gaat dat', zegt Bert Corté. Niemand weet wat het eiland gaat doen. Tegen Jan Toxopeus, de laatste strandvoogd, was gezegd: over dertig jaar bestaat Rottumeroog niet meer. Maar het is er nog steeds. Waar aan het begin van het voorjaar de begroeiing achter de gehavende stuifdam was overspoeld met zand, is het nu weer groen. Daar groeit nieuw duin. Na de zomer herkent niemand het

Zandafslag aan de noordwestkant van Rottumeroog.

De babyduintjes zijn herkenbaar aan felgroen biestarwegras

Boswachter Bert Corté van Staatsbosbeheer (links) loopt met vogelwachten Mark Gal (midden) en Martijn Bunschoek zuidwaarts richting Waddenzee.

Het eiland Rottumeroog, gezien vanuit de lucht, met rechtsboven in beeld de Noordzee en links onder de Waddenzee. Foto Hollandse Hoogte